

καὶ τῶν καμάκων εἶναι ἄριστα γεγλυμμένοι. Τὰ ὀστάρια δι' ὧν κοσμοῦσι τοὺς κοντοὺς ἔχουσιν ἐνιότε σχῆμα φαλακινῶν ἢ ἰχθύων. Τὸ πῦρ ἀνάπτουσι κατὰ τὸν εἰς τοὺς παλαιοτάτους καὶ τοὺς ἀγρίους λαοὺς συνήθη τρόπον· περιστρέφουσι ταχέως μίαν ράβδον ἐντὸς τῆς ὀπῆς ἐτέρου ξύλου, μέχρις ὅτου ἀναφλεχθῶσιν ἐκ τῆς προστριβῆς σπινθῆρες· διὰ τῶν σπινθῆρων τούτων μεταδίδουσι τὸ πῦρ εἰς βρύον ξηρόν, ἐξ οὗ ἀνάπτουσι τὸ λίπος, δι' οὗ φωτίζουσι τὰς καλύβας τῶν ἢ μαγειρεύουσι τὰ φαγητά των.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Γροιλανδίας συνεποσοῦτο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1884 εἰς 548 κατοίκους, ὧν 247 ἄρρενες καὶ 301 θήλειαι. Ἡ γλῶσσα, ἣν λαλοῦσι, δὲν διαφέρει τῆς τῶν Ἑσκιμῶν, τῶν οἰκούντων τὰ δυτικὰ παράλια.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΝΥΜΦΩΝ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαΐνας, παρωρείας τῶν δυτικῶν Καρπαθίων, εἰς ὕψος πεντακισχιλίων ἢ ἑξακισχιλίων ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τελεῖται ὑπὸ τῶν περιοικούντων Ῥωμούνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων περίεργος πανηγυρίς. Εἰς τὴν πανηγυριν ταύτην συναθροίζονται ἐκ τῶν περιχώρων αἱ ἐν ὄρα γάμου, ὅπως εὐρωσι σύζυγον. Ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα παρασκευάζονται αἱ νεάνιδες διὰ τὸ τοιοῦτο ταξείδιον, ἐπειδὴ ὀφείλουσι νὰ συμπαραλαμβάνωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν προῖκα των· ἐπὶ ἔτη νήθουσι, ὑφαίνουσι, κεντῶσι, ράπτουσι, ἀλλὰ πλὴν τῶν ἔργων τῆς μελλονύμφου, ἢ μήτηρ, ἢ μάμμη, καὶ ἄλλαι συγγενεῖς προσθέτουσιν εἰς τὴν προῖκα τῆς ἐκ τῆς ἰδίας των προικὸς· καὶ πάντα ταῦτα τίθενται ἐν κιβωτίῳ διαγλύφῳ ἢ κοσμουμένῳ διὰ ζωγραφιστῶν ἀνθῶν, καὶ φορτώνονται ἐπὶ τοῦ καλλίστου ἵππου τῆς οἰκογενείας. Συμπαραλαμβάνουσι δὲ καὶ ζῆα ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν, κατ' ἐκλογὴν, καὶ κυφέλας μελισσῶν καὶ διάφορα ἄλλα, τὰ μὲν ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προικὸς, τὰ δὲ πρὸς ἐπίδειξιν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαΐνας ἐκάστη οἰκογένεια ἔχουσα κόρην πρὸς ὑπανδρείαν πηγνυεῖ ἰδίαν σκηνήν, ἐν ἣ ἐκτίθενται καταλλήλως τὰ προικῶα καὶ ἐν ἣ οἱ προέχοντες τῆς οἰκογενείας ἄνδρες δέχονται τοὺς ἐπισκεπτομένους, τοὺς θέλοντας νὰ ἴδωσι τὴν νύμφην καὶ τὴν προῖκα. Οἱ ἐπίδοξοι γαμβροὶ προσέρχονται, συνοδευόμενοι ὑπὸ συγγενῶν, ἢ ἂν τοῖς εἶναι δυνατὸν ὑπὸ ἐπισήμων προστατῶν, φέρουσι δὲ μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἄριστον τῶν κτημάτων αὐτῶν, συνήθως κομψὴν ἀργυρόχρυσον ζώνην. Ὅταν γείνη ἡ ἐκλογὴ τῆς νύμφης, τελοῦνται παραχρῆμα καὶ οἱ ἀρραβῶνες, εὐλογοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὄρει μονάζοντος ἱε-

ρομονάχου. Σπανίως νέα μεταβάσα μετὰ τῆς προικὸς τῆς εἰς τὴν πανηγυριν πρὸς εὐρεσιν γαμβροῦ ἐπανέρχεται ἄπρακτος. Ἄλλ' ὁ λόγος τούτου εἶναι, ὅτι τὰ συνοικέσια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ προσυμπεφωνημένα καὶ ἡ μεταβαίνουσα εἰς τὴν πανηγυριν ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὴν περιμένει ἐκεῖ ὁ μνηστήρ. Αἱ μὴ ἔχουσαι μνηστήρα νεάνιδες δὲν συμπαραλαμβάνουσι συνήθως τὴν προῖκα των, οὐδὲ ἔχουσιν ἰδίαν σκηνήν.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΑΠΛΟΤΗΣ

Ἐκ συγγράμματος ἐκδοθέντος κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*Αὐλικαὶ ἀναμνήσεις ἐκ τῶν χρόνων τοῦ βασιλείως τοῦ Ἀννοβέρου Ἑρνέστου Αὐγούστου*», ἐρανίζομεθα τὰ ἐπόμενα ἀνέκδοτα περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου τοῦ πρώτου.

Ἐν τινι συνεδριάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἦσαν ἠπλωμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης μεγάλοι γεωγραφικοὶ πίνακες τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, πάντες δ' ἤκουον μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς προτάσεις τοῦ Μέτερνιχ, προτείνοντος νέον καθορισμὸν συνόρων καὶ αὐξήσειν τοῦ κράτους διὰ τῆς προσαρτήσεως ἐπαρχιῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος νεωστὶ πλασθέντων βασιλείων. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔχων ἐνώπιόν του ἴδιον ἄτλαντα ἐφαίνετο βεβηθισμένος εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου ἐκείνου θέματος, ὅτε αἴφνης κλείσας ἀποτόμως καὶ μετὰ κρότον τὸ βιβλίον ἀνεφώνησε. «*Ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ!*» Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀναμένοντες εὐλαβῶς νὰ ἀκούσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὃ δὲ Μέτερνιχ ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Α. Μ. ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν γνώμην του. «*Δὲν ἔχω κάμμιν γνώμην*, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γελάσας, *νὰ, κυττάξετε, αὐτὴ ἐδῶ δὲν ἤμπόρεσε νὰ μοῦ φύγῃ.*» Καὶ ἀνοίξας τὸν ἄτλαντα ἔδθηε πρὸς τοὺς ἐκθάμβους ὑπουργοὺς του ἀράχνην μικρὰν ἢς ἀπὸ ὄρας παρηκολούθει τὰς κινήσεις ἐν ὅσῳ εὕρισκετο εἰς τὰ ἄκρα τῶν φύλλων, καὶ ἦν ἐθανάτωσε παραχρῆμα κλείσας τὸ βιβλίον, ὅτε ἐτόλμησε νὰ ἐισχωρήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀπίθανον ὁμῶς φαίνεται ἕτερον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀφηγεῖται περὶ τοῦ αὐτοῦ μονάρχου ὁ συγγραφεὺς τῶν *Αὐλικῶν ἀναμνήσεων*. Ἰδὼν ποτε ὁ Φραγκίσκος ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενεὺς τοῦ τινος ἀλυσίδετον μεγαλοπρεπῆ ὄρνιθα, ζωγραφθέντα ἐν τοῖς Καρπαθίοις, ἠρώτησε. «*Τί εἶναι τοῦτο;*

— Εἶναι ὠραῖος ἀετός, Μεγαλειότατε.

— Τί, ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀετούς;

— Ὅχι, μεγαλειότατε, εἶναι αὐτοκρατορικὸς.